

[Palle Simonsen]

kan nå frem til en afspænding og nedrustning i denne verden for at sikre, at freden kan opretholdes. Det er det, det drejer sig om, og derfor er der ingen grund til, som hr. Stinus gjorde det, at tale om militære eksperters drømmemål. Der er ikke grund til at tale om de aggressive. Der er alene grund til at se på, med hvilke midler vi når frem til afrustning.

Vi oplevede f. eks. for et års tid siden afslutningen på en lige så lidenskabelig debat som den, vi fører på nuværende tidspunkt, nemlig debatten omkring neutronbomben. For ca. 1 år siden besluttede præsident Carter at afstå fra en produktion af neutronbomben efter en meget aggressiv propagandaoffensiv fra østlig side, og jeg vil gerne spørge alle dem, der her i dag og i øvrigt også uden for dette hus taler så meget om, at vi skal være det land, der vender den venstre kind til: har den omstændighed, at præsident Carter afstod fra produktion af neutronbomben, medført, at Sovjetunionen har afstået fra optrapning af SS-20 og Backfire? Jeg har ikke set noget bevis nogen steder, og jeg tror heller ikke, at de, der vil være realistiske, overhovedet vil kunne drømme om at fremføre det. Det er for mig det seneste og mest aktuelle eksempel på, at dette – undskyld, jeg bruger udtrykket – lidt naive i debatten om den slags ting ikke er holdbart.

Forsvarsministeren sagde også i maj måned – folketingets forhandlinger 1978–79, sp. 11068 – jeg citerer:

»Forholdet er jo det, at Sovjetunionen moderniserer sine taktiske atomstyrker i et omfang, som går langt ud over, hvad forsvarshensyn kan begrunde, og som heller ikke med nogen rimelighed kan siges at være fremprovokeret af udviklingen i NATO.

Især forbedringerne af de sovjetiske mellemdistanceraketter, som fra Sovjetunionen kan dække ethvert mål i Vesteuropa, må nødvendigvis vække vores bekymring. NATO har i dag simpelt hen ikke noget passende modvåben imod dette.«

Det var igen et uddrag af den meget klare analyse, som forsvarsministeren gav os for et halvt år siden. Enhver, som vil forsøge at abstrahere fra de sovjetiske propagandafelttog i disse anliggender, må dog erkende, at spørgsmålet om modernisering af de taktiske atomvåben i Vesteuropa ikke kan vurderes isoleret og alene ud fra den uhygge, der

knytter sig til disse våben, for den er vi naturligvis alle enige i.

NATO's krigsførebyggende afskrækkelsesstrategi hviler som bekendt på en nøje sammenhæng mellem de konventionelle styrker, de taktiske atomvåben og de strategiske atomvåben. Efter jævnbyrdigheden på det sidste område kan sovjetisk overvægt på de to andre betyde fare for en sovjetisk afspændingspolitik i Europa og – lad os være ærlige – i værste fald også en øget krigsrisiko, for det er jo her, vi er ved benet i denne sag. Modernisering af de taktiske atomvåben er blevet et spørgsmål om nødvendigheden af at bevare afskrækkelsesstrategien og dermed den vestlige alliances troværdighed her og nu, og når beslutningen derfor efter vores opfattelse ikke tåler en udsættelse, skyldes det bl. a., at der, som det er nævnt, hengår 3–4 år, før beslutningen kan føres ud i livet i form af stationering af våben i Vesteuropa.

Udenrigsministeren citerer ganske rigtigt i sin tale her i dag fra Harmelrapporten passagen om, at militærets sikkerhed og afspændingspolitik ikke strider mod hinanden, men tværtimod supplerer hinanden. Det synes jeg er meget væsentlige passager at få frem.

Det er vel i virkeligheden også de passager, som har kendetegnet holdningen fra visse partier i dette ting, når man tidligere har diskuteret udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det er i virkeligheden først i dag, man fra socialdemokratiet benytter andre midler end det, der ligger i denne filosofi.

Jeg synes også, vi klart må erkende i denne debat, at når der er indgået en SALT I- og vi er på vej til en SALT II-aftale, så har en væsentlig forudsætning været overlegenheden på de strategiske våbens område.

Når vi til gengæld ikke har nået resultater på MBFR-området, er det for mig lige så klart, at det er den vestlige underlegenhed, der er forklaringen. Og man kunne jo stille spørgsmålet: hvorfor skulle Sovjet egentlig indgå aftaler med en svag modpart? Det er vel netop denne tankegang, som hr. Niels Helveg Petersen forleden tillod sig at kalde verdenshistoriens største løgn. Jeg skal afstå fra at karakterisere hr. Niels Helveg Petersens udtalelser. Det vil vist ikke kunne rummes inden for forretningsordenen.

Men jeg vil gerne sige til hr. Niels Helveg Petersen, at han glemmer under alle omstændigheder det for os helt fundamentale, at